01/01/2026

Ο Μητροπολίτης Ιερισσού για την ποιότητα και την αρχή του χρόνου (ΒΙΝΤΕΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Τον Ουρανοφάντορα του Χριστού, Αρχιεπίσκοπο Καισαρείας της Καππαδοκίας Βασίλειο τον Μέγα, γιόρτασε σε Οικουμενική κλίμακα η Ορθοδοξία σήμερα, μαζί με την είσοδο στο Νέο Έτος 2026 και η Ιερά Μητρόπολη Ιερισσού με επικεφαλής τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητο τίμησε τον Μεγάλο Πατέρα της Εκκλησίας στον ομώνυμο Ιερό Ναό του στη Μεγάλη Παναγία.

Ο Σεβασμιώτατος συμπαραστάθηκε από τον Προϊστάμενο του Ναού, Παν. Αρχιμ. π. Χριστόδουλο Στυλιανό, από τον συνεφημέριό του Αιδ. Οικ. π. Πέτρο Ασβεστόπουλο, τον Εφημέριο του Ιερού Προσκυνήματος Μεγάλης Παναγίας Παν. Αρχιμ. π. Νικόλαο Τσολούφη και τον Παν. Αρχιμ. π. Νικόδημο Κωτινούδη, συνεργάτη του στα Γραφεία

της Ιεράς Μητροπόλεως.

Μέσα σε ένα ανθοστόλιστο με έλατο και βαρύτιμα άνθη Ιερό Ναό, φροντίδι του π. Χριστοδούλου και των πνευματικών του τέκνων, προσήλθε όλος ο Λαός της Μεγάλης Παναγίας για να τιμήσει τον Προστάτη του, με επικεφαλής τον Βουλευτή Χαλκιδικής κ. Απόστολο Πάνα, τον Δήμαρχο Αριστοτέλη κ. Στυλιανό Βαλιάνο, τον Αντιδήμαρχο κ. Κωνσταντίνο Πασχάλη, τη Δημοτική Σύμβουλο κα Μαρία Σαραντούδα, τον Πρόεδρο της Μ. Παναγίας κ. Δημήτριο Λεμονή, τους τ. Αντιδημάρχους κ.κ. Γεώργιο Κούκο και Ιωάννη Μητροφάνη κ.ά.

Τον λόγο διακόνησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Θεόκλητος, ο οποίος αναφέρθηκε επ’ ολίγον αρχικώς στη Δεσποτική Εορτή της Περιτομής του Κυρίου, ερμηνεύοντας ότι ο Κύριος υπέστη το παραδοσιακό Ιουδαϊκό αυτό έθιμο κατ΄ άνθρωπον, για να πληρώσει όλη την κατά Χριστόν Οικονομία, τη Δικαιοσύνη και το θέλημα του Πατρός Του και να τιμήσει την ανθρώπινη σάρκα που ενεδύθη από τα σπλάγχνα της Παντανάσσης.

Το κυρίως θέμα που ανέπτυξε θεολογικά και πρακτικά ήταν η ποιότητα και η αρχή του χρόνου, όπως η Ορθοδοξία τον βιώνει και βασίστηκε στην ερμηνεία του Μεγάλου Βασιλείου στην “Εξαήμερο”, το περίφημο Πατερικό έργο του Αγίου Βασιλείου, στο οποίο ο Ουρανοφάντωρ σχολιάζει και ερμηνεύει το πρώτο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, δηλαδή τη Γένεση, και ειδικώτερα τη Δημιουργία χρόνου, χώρου, κόσμου και ανθρώπου κατά την Παλαιά Οικονομία. Παρετήρησε δε επί του σημείου αυτού τρία τινά:

α) Ο Χρόνος είναι δημιούργημα του Θεού και έχει Αρχή. Αυτό φαίνεται καθαρά στην αρχή του Βιβλίου της Γένεσης που κατά γράμμα ο Προφήτης Μωϋσής μας διαβεβαιώνει ότι από το μηδέν, δηλαδή «ἐξ οὐκ ὄντων» ο Θεός Πατήρ διά του Υιού Του, δηλαδή του Λόγου, δημιουργεί τα πάντα όχι από προϋπάρχουσα ύλη, αλλά από το μηδέν. Δεν είναι ο Θεός, λοιπόν, σύμφωνα με την Ορθόδοξη θεολογία διαμορφωτής της ύλης, όπως υπεστήριζε η αρχαιοελληνική φιλοσοφούσα διάνοια μέχρι ακόμα και τον Πλάτωνα, τον Πλωτίνο και τους Στοϊκούς, αλλά ο χρόνος στην θεολογία της Ανατολικής Εκκλησίας, δηλαδή της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, ο χρόνος έχει Αρχή και είναι δημιούργημα. Ο μόνος Άχωρος και Άχρονος είναι ο Θεός, που δεν εμπίπτει στον χώρο ή στον χρόνο, αλλά τον δημιουργεί και τον εξουσιάζει. Υπενθύμισε στο σημείο αυτό ότι το: «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καί τήν γῆν…» (Γεν. α΄ 1), επαναλαμβάνεται ως φρασεολογία στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καί ὁ Λόγος ἦν

πρός τόν Θεόν καί Θεός ἦν ὁ Λόγος…» (Ιωάνν. α΄ 1)! Το πρώτο χωρίο δηλώνει τη Δημιουργία του Σύμπαντος κόσμου, ανθρώπου, χώρου και χρόνου από το μηδέν. Το δέ δεύτερο χωρίο δηλώνει τη Θεότητα του Λόγου, δηλαδή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο Οποίος υπήρχε μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα πρό της Δημιουργίας του υλικού κόσμου και είναι η Αιτία, με τη θέληση του Πατρός και του Αγίου Πνεύματος, της Δημιουργίας του υλικού κόσμου και του χώρου και του χρόνου.

β) Ο χρόνος είναι δώρο του Θεού, δηλαδή της Τριαδικής Θεότητος προς τον άνθρωπο, είναι το διάστημα εκείνο που προσφέρεται από τον Πατέρα στα τέκνα Του για να επιτύχουν τη Σωτηρία, για να ενωθούν με τον Πατέρα και Δημιουργό, για να ξαναεπιστρέψουν, μετέχοντας στο Σώμα και στο Αίμα του Χριστού μας, στη φωλεά του Πατέρα. Εδώ ο ομιλητής χρησιμοποίησε ως σάλπιγγα αφυπνήσεως τη φρασεολογία του Αποστόλου Παύλου από την προς Ρωμαίους Επιστολή του: «…ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός… », δηλαδή, «Η νύχτα, δηλαδή η παρούσα ζωη, που μοιάζει με νύχτα, έχει πλέον προχωρήσει· η δε ημέρα της μελλούσης ζωής και της εκδημίας μας προς τον ουρανό επλησίασε. Ας βγάλουμε, λοιπόν, και ας πετάξουμε από την ψυχή μας και τη ζωή μας τα έργα του σκότους και ας φορέσουμε, σαν φωτεινά όπλα, τα έργα της αρετής.» (Ρωμ. ιγ΄ 12)! Και,

γ) Ζήτησε από όλους να έχουμε “μνήμη θανάτου” και όχι “λήθη θανάτου“, κατά την φιλοκαλική εμπειρία της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Τόνισε μάλιστα ότι η Εκκλησία δεν φοβάται τον χρόνο, ούτε τον θεωρεί Κρόνο που κατασπαράσσει τα παιδιά του, αλλά γνωρίζοντας ότι ο θάνατος με τον Χριστό παίρνει άλλες διαστάσεις, πιστεύει ότι έργο του Χριστιανού δεν είναι παρά η μνήμη του θανάτου. Αυτή η μνήμη αποβλέπει στη βαθμιαία απόσπαση του ανθρώπου από τη ματαιότητα. Σημαίνει την εγρήγορση σώματος και πνεύματος, για άμεση συμμετοχή στον μεταμορφωμένο και αναπλασμένο κόσμο του Θεού. Στόχος της μνήμης του θανάτου δεν είναι ο φόβος του θανάτου, η τρομάρα του θανάτου ή η θανατολαγνεία, αλλά είναι ο Αγιασμός, η Θέωση του ανθρώπου, η οριστική και πλήρης Κοινωνία με τον Θεό μέσα στον χρόνο και στον χώρο, Κοινωνία που κατέστρεψε ο θάνατος, ως τόκος της αμαρτίας και ουσιαστικός χωρισμός από τον Θεό.

Και περάτωσε τον λόγο του ο Σεβασμιώτατος παρακινώντας το πολυπληθές Εκκλησίασμα να χρησιμοποιούμε όλοι τον χρόνο ως ευκαιρία λυτρώσεως, χαράς, Αναστάσεως, δηλαδή, πορείας προς τον Ένσαρκο Λόγο του Θεού, τον Περιτμηθέντα σήμερα Κύριο ημών Ιησού Χριστό, χάριν του Οποίου ο Βασίλειος ασκήτεψε, σπούδασε, νήστεψε, άσκησε φιλανθρωπία και κυρίως θεολόγησε!

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας εψάλη Δοξολογία επί τη Πρώτη του Νέου

Έτους, ευλογήθη και εκόπη η Αγιοβασιλόπιτα από τον Σεβασμιώτατο και όλους τους Άρχοντες του Τόπου και επακολούθησε Λιτανεία της Θαυματουργού Εικόνος και του Ιερού Λειψάνου του Αγίου πέριξ του Ιερού Ναού της Μ. Παναγίας, επ΄ ευλογία του φιλαγίου Λαού της και του Τόπου, που είναι οι τετιμημένοι απόγονοι της Αρχαίας Ρεβενίκιας, υπό τους ήχους της Φιλαρμονικής της Μ. Παναγίας, συνόλου που τελεί υπό την αιγίδα του Δήμου Αριστοτέλη και ως Χοράρχη έχει τον Πρωτοψάλτη του Ιερού Ναού, εκλεκτό μουσικό κ. Κωνσταντίνο Καρίνα!

Περισσότερες φωτογραφίες **ΕΔΩ**